

KÉSZÜLET A GYÓGYULÁSOKÉRT VALÓ SZENTMISÉRE

A gyógyulás egy olyan természetes folyamat, amely működik és folyamatossá válik, olyan mértékben, amennyire átadjuk Istennek életünkben a fő helyet. Isten nem akarja, hogy nyomorogjunk bajainkban, és meg is adja mindazt, ami szükséges a gyógyulásunkhoz.

A lélektan is megállapítja, hogy a betegségek, a szervezet ellenálló képessége gyakran összefügg lelkiállapotunkkal, illetve, hogy ami a testünkben zajlik, az nagyrészt a lelkünkben illetve kapcsolatainkban zajló folyamatok kifejeződése, lecsapódása.

A lelki folyamataink és a kapcsolataink működése pedig nagyrészt azon áll, hogy milyen a kapcsolatunk életünk forrásával, Istennel. Vallásosságunk, az egyházban való életünk rutinos gyakorlatai, szokásai, imamódjai adnak egyfajta biztonságot, amely mögött azonban könnyen rejtve maradhat a harag, neheztelés, különböző félelmek, önsajnálat, önvád és más elakadások, amelyek az elsődleges gátjai az Istentől jövő gyógyulásnak, mert lényegében azt fejezik ki, hogy *ragaszkodunk - tudatosan vagy nem - saját központi helyünkhöz a világmindenségben*. Ezzel azonban kizárjuk Istent az Őt megillető helyről - a szívünkéből. Csoda, hogy megannyi imánk ellenére elmarad a gyógyulás? Van tehát nekünk is némi dolgunk annak érdekében, hogy a vágyott gyógyulás megérkezessen.

Készületként tehát a gyógyulásokért felajánlott szentmisére tekintsük át a következőket.

1. Megjelennek ezek a jellemhibák saját életünkben? Melyek a leggyakrabban előfordulók?
2. Nézzük meg, hogy miért tartogatjuk még ezeket magunknak? Bizonyára valamilyen hasznunk, előnyünk, jó érzésünk származik belőlük, amelyet Isten helyett használunk, mintegy droként.
3. Látunk esetleg összefüggést betegségünk és jellemhibáink között?
4. Harmadik lépésként lehetőleg mondjuk el gyónásban, amit találtunk.
5. Adjuk oda Istennek e jellemhibáinkat, mint amelyekre nincs szükségünk, hiszen az Ő helyét foglalják el. Kérjük Tőle a jellemhibáink ellentétét lelkünk és testünk gyógyulását.

- Félelem a sebezhetőségtől
- Félelem az elutasítástól
- Harag, neheztelés élőkre vagy elhunytakra
- Vitatkozó hajlam
- Arrogancia
- Figyelemfelkeltő viselkedés
- Tartós, kínzó önvád
- Másokat hibáztatása saját hibáimért

- Dicsekvés
- Kérkedés
- Eltúlzott gondoskodás
- Helyzetek katasztrofizálása
- Folyamatosan összehasonlítom magam másokkal
- Mások irányításának vágya
- Gyávaság
- Megkövetelem, hogy a környezetem az én elképzelésemet kövesse
- Tagadom magam és mások előtt hibáimat
- Kétségbeesettség
- Engedetlenség (lelkiismeretem hangjával szemben, mások figyelmeztetésével szemben)
- Engedékenység
- Feljogosítottnak érzem magam, hogy keresztülvigyam egyéni elképzeléseimet mások megkérdése nélkül
- Anyagi felelőtlenség
- Gyakori jövőben "tartózkodás" gondolatban és a jövő miatti aggodalmaskodás
- Pletykálkodás
- Kapzsiság
- Türelmetlenség
- Tapintatlanság
- Közömböség
- Irigység
- Ítélező hajlam - magamon és másokon
- A meglévő helyzet elleni háborgás (amikor nem az van, amit én szeretnék)
- Lustaság, feladás
- Mások megvetése
- Kéjsóvárság
- "Gondolatolvasás" (tudni vélem, mit gondolnak mások)
- Vágy, hogy tökéletesnek látszak
- Vágy, hogy lenyűgözzek másokat
- Az öngondoskodás elhanyagolása
- Magamért való kiállítás hiánya
- Bizalmatlanság Istenben
- Mások tárgyként való kezelése, kihasználása
- Emberek tetszésének keresése
- Kivetítés (másokban ítélem el azt, amit magamban nem kellemes látni)
- Mások megmentésének vágya
- Bosszúvágy
- Öngyűlölet
- Önsajnálát
- Öntörvényűség
- Félelem, hogy kimozduljak a komfortzónámból
- Fukarság
- Makacsság
- Mások tetteiért való helytelen felelősség vállalás
- Fegyelmezetlenség
- Kiengesztelhetetlenség
- Egészségtelen táplálkozás (nem becsülöm magamat testi szinten)
- Megbízhatatlanság
- Nehézség abban, hogy segítséget kérjek
- Hiúság
- Nyafogás